

Свобода Народам!

Свобода Людині!

БЮЛЕТЕНЬ ЮНАЦТВА ОУН

ч. 10

/ вересень - грудень /
1987

З глибоким смутком і болем повідомляємо українську громадськість і націоналістичний актив в Україні і на чужині, що в понеділок 7 вересня 1987 року після короткої важкої недуги, прийнявши Найсвятіші Тайни, упокоївся в Бозі у Мюнхені, Західня Німеччина, один із визначних націоналістів-революціонерів, палкий український патріот -

сл. п. ЯРОСЛАВ ДЕРЕМЕНДА

член Проводу Організації Українських Націоналістів і довголітній керівник його Секретаріату, член Теренового Проводу і кол. Тереновий Провідник ОУН у В. Британії, заступник голови Центральної Управи Співки Української Молоді, голова Виховної Ради і кол. довголітній голова Крайової Управи СУМ у В. Британії, перший заступник голови Союзу Українців у В. Британії, член Дирекції Української Видавничої Співки й Української Інформаційної Служби в Лондоні, активний провідний діяч на різних відтинках українського організованого життя у діаспорі.

Покійний народився 17 листопада 1921 року в с. Бобулинці Буцацького району на Тернопільщині в українській патріотичній родині. Середню освіту здобув в Інституті оо. Василян у Буначі, а перервану науку через ув'язнення більшовиками закінчив у 1942 році іспитом зрілості в українській гімназії в Чорткові. Від юних літ брав активну участь в українському організованому житті, а з початком війни включився у вир революційної боротьби українського народу за волю і державну незалежність у рядах ОУН, в якій пройшов відповідний ідеологічний і політичний вишкіл. Унаслідок воєнних обставин, наприкінці війни опинився на чужині, найперше в Італії, а відтак у Великій Британії, де з перших днів перебування включився у розбудову мережі ОУН і суспільно-громадського життя української громади. Маючи відповідну теоретичну і практичну підготовку ще з України, Покійний особливу увагу присвятив вихованню української молоді в рядах Юнацтва ОУН і Співки Української Молоді, і в цій ділянці праці віддав багато років свого творчого життя.

Як обдарований журналіст і учасник Конференцій і Великих Зборів ОУН, Покійний дав свій поважний вклад у розробку питань світогляду й ідеології українського націоналізму, програми ОУН, а особливо проблем виховання молодого покоління.

З його передчасним відходом у вічність, революційна ОУН, патріотична українська спільнота, а особливо українська молодь понесли велику втрату, бо відійшов від нас відданий українській справі ідеаліст, який все своє життя посвятив служінню українській нації.

Горем опечаленій Дружині, дітям, онукам і всій родині Покійного висловлюємо наше найглибше співчуття.

ВІЧНА І СЛАВНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ !

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ЗВЕРНЕННЯ ПРОВОДУ ОУН

В 45-ЛІТТЯ ПОСТАННЯ УПА І 40-ЛІТТЯ РЕЙДУ ВІДДІЛІВ УПА НА ЗАХІД

Українська повстанська Армія, що 45 років тому створилася на Рідних Землях як історична konieczність, як вияв волі українського народу до самостійного державницького життя, входить в історію України як найважливіший чинник здетермінованості української нації бути підметом, а не предметом у міжнародних стосунках, бути господарем, а не займаннями експлуатованою колонією на своїй власній землі.

Відзначаючи в цьому році 45 річницю організації наших новітніх збройних сил до боротьби з німецьким і московським імперіялістами, мусимо завжди пам'ятати про основні постулати, без яких ніяка збройна сила не могла б набути такого значення, як його одержала Українська Повстанська Армія.

Першим і найважливішим чинником в організуванні УПА була konieczність відстояти державний Акт відновлення української держави, що з волі народу був проголошений 30 червня 1941 року Українським Державним Правлінням під головуванням Ярослава Стецька, на доручення Провідника ОУН Степана Бандери. Воля українського народу була висловлена у формі рішень Українського Національного Комітету, до якого увійшли майже всі тодішні політичні сили на еміграції, в Кракові, а відтак у Львові Національними Зборами в дні 30 червня 1941 року. І хоч гітлерівська Німеччина знехтувала волею українського народу, виарештовуючи Українське Державне Правління на чолі з його головою Ярославом Стецьком та Провідника ОУН Степана Бандеру і сотні провідних членів ОУН, то ніхто з них не пішов на співпрацю з окупантом і не відкликав Акту відновлення української держави.

Другим похідним, але не менш важливим чинником в організуванні УПА була політична сила, яка стояла за Актом 30 червня, а нею була Організація Українських Націоналістів революціонерів. Без тієї політичної сили, яка стала хребтом у структурі УПА, всякі спроби організувати військові збройні сили буди б розбилися в історично відомі тенденції отаманії та анархії, на які так багата наша попередня історія. ОУН в організуванні УПА має ту головну заслугу, що вона підготувала ґрунт по всій Україні, розносячи ідею української державности, проголошену Актом відновлення 30 червня 1941 року. До того, Головне Командування УПА, яке очолив член Українського Державного Правління і провідний член ОУН Роман Шухевич-Тур-Лозовський, надало нашим збройним силам ідейно-політичної чіткості, організаційної справності, потрібної дисципліни і стратегічної неперевершеності. В ході розгортання гігантської двофронтової війни керівництво ОУН і УПА поклиало до життя Українську Голосну Визвольну Раду з її Генеральним Секретаріатом для кращого керівництва не тільки збройної, але також і політичної боротьби в нових воєнних умовах перед поновним загарбанням України московським окупантом. Було це конечно продовження дії заарештованого Українського Державного Правління з 1941 року.

Третім важливим чинником, який сприяв організації та діям УПА, були українські народні маси. Без співдії українського загалу жодна військова сила не змогла б ні одного дня вдержати при існуванні в умовах паритзанської боротьби без ніякої підтримки з-зовні. Це він, той століттями гартований в неволі і в боротьби за своє фізичне існування український народ, при належній освідومлючій акції ОУН-УПА, дав без-

спірний доказ своєї державницької зрілості, постачаючи нових бійців у ряди УПА, гинув від ворожих куль, був тортурований ворогом, карався на засланнях та наповнював собою ворожі тюрми.

Епопея УПА, що належить безперечно до найсвітліших епох в історії народу, коштувала Україну багато жертв життя і крові її найкращих синів і дочок. Є це епопея новітніх лицарів, для яких стало законом "Здобути Українську Державу – або згинуть у боротьбі за неї". Була це доба "жорстока як вовчиця", як висловився поет, але ця доба викликала на кін історії новітніх героїв, якими може гордитися Україна перед світом. Це той могутній дух героїзму натхняв невольничу масу в радянських таборіях смерті до страйків і боротьби проти нелюдських знущань, що передше здавалося неможливим. Дух героїзму затріюмував вкінці над психікою рабів, застрашених терором та брутальною силою нищівної диявольської системи московських імперій. Дух героїзму, дух ОУН-УПА передавався також молодшим поколінням в Україні, які створили неповторну добу шести- і семидесятників з візією вільної творчості, свободного самовияву й готовості до боротьби за здійснення ідеалів української нації. Звідси виводиться також рух спротиву, який проявився в ділянці оборони людських і національних прав та пов'язана з цим захальна література самвидаву.

Рейдуючі відділи УПА, що 40 років тому із зброєю в руках продісталися на Захід, принесли зі собою свідоцтво цієї героїчної епохи, щоб переконати своїх невірних Томів про боротьбу українського народу проти поновних загарбників України, та щоб довести світові істину, що Україна не склала зброї в боротьбі за свою державність. Рейд цей показав, однак, наскільки Україна може числити на допомогу Заходу, що опинився тоді в полоні домовлень Ялти і Потсдаму, що їх йому накинута загарбницька Москва. Це була додаткова лекція про потребу творення власної організованої сили в краю й на еміграції, що було відтак підтверджене у Зверненні Воюючої України до всієї української еміграції, за підписом членів УГВР і Головного Командування УПА на чолі з ген. хор. Тарасом Чупринкою-Лозовським з 1949 року. Там читаємо:

"Воююча Україна насамперед вимагає, щоб українська еміграція гідно й відповідально репрезентувала свій народ і його визвольну боротьбу перед зовнішнім світом" та "що нині крхний українець за кордоном – це представник Воюючої України...".

- "щоб українська еміграція була палким носієм ідей, за здійснення яких бореться український народ...".

- "щоб невтомно несла правду про СССР до всіх народів світу й активно мобілізувала їх до боротьби проти російсько-більшевицького імперіялізму...".

- "щоб була активним співорганізатором єдиного фронту всіх народів, поневолених і загрожених російсько-більшевицьким імперіялізмом...".

- "Воююча Україна рішуче вимагає від української еміграції повної єдності, єдності не на словах, а на ділі, єдності дієвої, а не паперової, єдності на базі визвольної боротьби на українських землях".

У ці славні роковини УПА, пригадаймо собі її величезний історичний подвиг, її неоціниму жертву на вівтарі Батьківщини-України, її героїчний вклад у боротьбу за Українську Самостійну Соборну Державу, що наповнятиме гордістю українські серця багатьох поколінь, і зробім іспит совісті, що зробили ми на еміграції, щоб виконати з честю заповіт Воюючої України.

Найкращим нашим ушануванням УПА в ці роковини буде наша сильна постанова постійно вивчати славні сторінки дій УПА і передавати з роду в рід духа боротьби, яким жила й вела свою боротьбу на життя і смерть вкрита славою Українська Повстанська Армія. Не залишаймося в довгу перед Вожачою Україною, яка поставила перед нами свої тверді але необхідні вимоги, бути її амбасадором у вільному світі. Боротьба, що її провела УПА, продовжується в Україні у всіх площинах життя українського народу, хоч поки що не збройними методами, але завзято і повсякчасно. Україна видає в цій боротьбі нових героїв, які неустрашено ставлять чоло русифікації, новітньому яничарству та ренегатству. Дух УПА живе в народі і дає йому силу до дальшої боротьби, аж до кінцевої перемоги, до здобуття Української Самостійної Соборної Держави. Допоможім нашому народові в його затяжній боротьбі і будьмо готові до жертв і посвяти - будьмо живим Пам'ятником УПА в наших серцях і в наших ділах.

Слава Героям ОУН-УПА!

Слава безсмертному Головному Командирові УПА - ген. хор. Тарасові Чупринці!

Слава всім послідовникам УПА, що несуть її Прапор і передають його до рук молодших поколінь!

30 червня 1987 року.

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ
НАЦІОНАЛІСТІВ

-----:-----

Б. Левич

ЛИСТОПАД

НЕВТИШЕНО ГУДЕ ГРОЗА НАВИСЛИХ БУР,
ВДАРЯЄ ВІДГОМІН ЇЇ У ПЛЕСА ПЛЮЩ.
НАД МІСТОМ ВИРОСТА, ВСТАЄ, ЯСНІЄ ЮР,
І ЛИСТОПАДНИХ КУЛЬ ШУМИТЬ ДАЛЕКИЙ ДОЩ.

ПІДНОСИТЬСЯ ДРУЖИТЬ І ГНЕТЬСЯ НЕБА ЛУК
А РАНОК ВОГКО ДМЕ, ТОЙ РАНОК, ЩО ТОДІ.
ГУРКОЧЕ Й ДУДОНИТЬ У МРЯЦІ ЧОРНИЙ БРУК
ОБ ПОЛИ ВІТЕР Б'Є, МОВ ВЕСЛА ПО ВОДІ.

ЗБУДИЛИСЬ, ОЖИЛИ ДВА ЛЕВИ КАМ'ЯНІ
У ТИШІ ВІКОВІЙ ПОХМУРИХ КОЛОНАД
І СКАМ'ЯНІЛИ ЗНОВ - У ДИМІ І ВОГНІ
НА МІСТО ПАДАЄ, МОВ ЗЛИВА, ЛИСТОПАД.

-----:-----

РЕЙДИ УПА НА ЗАХІД

Після II світової війни в Західній Європі опинилася велика кількість втікачів, які не хотіли повертати в окуповані більшовиками рідні українські землі. Частина цієї еміграції старалася підтримувати визвольну боротьбу українського народу фінансово і морально, а менша частина взагалі не вірила в існування боротьби українського народу, тимбільше в УПА. Найкраще вияснення рейдів і їх потреба появи на Заході подає сам найвищий командир УПА Тарас Чупринка-Шухевич у Зверненні Воюючої України 1949 році:

"Край з прикристо стверджує, що саме серед еміграції знайшлися люди, які довгий час взагалі сумнівалися в існуванні на Землях Української Повстанської Армії, Української Головної Визвольної Ради, й визвольної Організації Українських Націоналістів, а деякі й виступають проти них. Треба було аж рейди відділів УПА, треба було живих свідків, треба було повстанцям пройти серед боїв понад тисячу кілометрів, щоб остаточно переконати своїх невірних томів, що УГВР, УПА, ОУН існують, що вони діють і борються на українській землі".

Другою причиною рейдів УПА було переконати власну українську еміграцію про потреби і доцільність використовування в дії на міжнародному форумі цього великанського політично-морального капіталу, що його створила і творила революційно-збройна боротьба УПА-ОУН-УГВР.

Було кілька рейдів УПА. Та найбільшого розголосу набрав рейд відділів УПА під проводом командирів Бурлаки, Громенка і Бродила літом 1947 року на теренах Чехо-Словаччини. Одночасно кілька менших відділів УПА вирушили в рейд до Західньої Німеччини і Австрії: около 300 повстанців і старшини УПА перейшли вздовж весь простір Чехо-Словацької Республіки, пробиваючися крізь ворожі застави на захід.

Словами гарячого признання і подиву описував боротьбу УПА сл.п. Патріярх Йосиф І: "З тої жертвенної любови до своєї Батьківщини України зродилася Українська Повстанська Армія, що стала живим оплотом, наявним символом і вогненним знаменем на майбутнє для прийдешніх поколінь. Родилася вона ... , коли здригалася Українська Земля під полчищами ворожих військ. Родилася вона зі свідомости молодого покоління і готовости зі зброєю в руках і жертвою свого життя боронити свій нарід перед смертю". (Патріярх Йосиф у зверненні з нагоди 40-ліття УПА).

Боротьба УПА все служила виховним ідеалом для юнацтва та молоді на чужині. УПА створила легенду модерного героя-лицаря, що кожнохвилинно готовий йти в бій, на рани і смерть за свою рідну Батьківщину. УПА, яка виросла зі серця й душі нашого народу, жила для народу і боролася для народу, його велика культура духа та надзвичайна вмiла спосiбнiсть. УПА - це вияв незламної волi українського народу до власного самостійного життя, це символ нашої національної і політичної зрілості.

Боротьба УПА - це для нас виховний ідеал, який писаний кров'ю і незчисленними жертвами цілого українського народу. Легенда, символ і заповіт, які собою представляє УПА стануть живою дійсністю коли житимем духом вояків УПА, тою посвятою і жертвою і любов'ю, які окрилювали вояків УПА на найвищу жертву за рідну Батьківщину. Бо ми свiдомі, що тільки на дусі жертви і посвяти виросте вільна і Самостійна й Суверенна Україна.

ТАКТИКА ПАРТИЗАНСЬКОЇ ВІЙНИ

Воєнне мистецтво є нині у постійній еволюції, дуже виразній і цікавій. Причиною того явища є нові винаходи, а зокрема атомова енергія та її примінення у воєнних діях. А проте, в історії не було майже ніколи застою у розвитку нових засобів боротьби і нової тактики. Усі зміни спиралися на досвіді минулого, та були логічним наслідком того, що існувало передше. Чинниками розвою мілітарних наук не є якісь неоправдані причини, або просто винахідливість творців нового. У більшості випадків історія кількох тисяч років існування зорганізованого людства навчає, що змінам підлягають в першій мірі суспільні ситуації та їхнє значення для війни. Чинник, якого досі, приміром, не добавчували, отже не мав вирішного значення, став поважним питанням, яке позитивно, або негативно впливає на класичну структуру воєнного знання.

Таким явищем є партизанська, або повстанська війна. Партизани існували тисячі років тому, вони дошкульно стримували похід Цезаря в глиб тогочасної Європи. Партизанами-повстанцями послугоувалися Хмельницький та вживав партизанську тактику /прим. битва під Лосвом 1649 р./, але в тогочасній думці відповідальних начальників польського війська це були побічні явища, які не могли змінити ні тактики, ні озброєння, ні організації війська.

Партизанка виступає сильно в часах тотальних воєн, а тотальні війни спостерігаємо тоді, коли метою війни є не заспокоєння територіальних вимог королів чи князів, а ідеологічні причини. Це були колись війни релігійні, а сьогодні національні. І коли читаємо у писаннях марксистів про "вітчизняні" війни як явище соціальне, то не забуваймо, що це були тільки пропагандивні кличі, за якими крилася відбудова московської імперії та впорскненням імперіальній еліті "молодої" крові. Врешті теж останні події, як приміром русифікаційна політика Москви, відосередочні рухи сателітів та китайсько-московський конфлікт, вказують на те, що соціальними кличами не можна на довшу мету закрити глибоких і вічних національних питань.

Поява партизан-повстанців, викликала потребу іншої тактики, достосованої до нових обставин боротьби "партизани-регулярне - військо". Повстанська тактика народилася на полях боїв, у наскоках і засідках, та розвивалися на досвіді командирів і на помідках перших збройних виступів.

УПА належала саме до перших того роду появ у другій світовій війні, що більше, вояки УПА не могли розраховувати на нічию допомогу, як прим. московські партизани, чи інші. Одиноким скоординованим союзником була цивільна сітка ОУН, а з тим українське населення країни. Тактика УПА мусіла спиратися отже на чистій партизанській практиці, а не на доставах важкої зброї, стріливи і харчів з-поза терену дій, як це наприклад було з советськими партизанами в Україні.

Ці справи треба нині мати на увазі; з тієї причини, що ідеологічні, нині національні війни не перевелися, а навпаки будуть у наступній світовій війні головним чинником перемоги чи поразки воюючих сторін, кожна держава вишколює частину свого війська у партизанській тактиці. У тому вишколі грає ролю досвід з діяльності партизан на різних теренах і континентах світу у час світової війни і після неї. Проте, захід не користується, на жаль, досвідом УПА, бо про це не має багато даних. Зате москалі і поляки такі дані мають, бо провадили з УПА затяжні бої десятків років та зібрали відповідні матеріали. Партизанська тактика не є всюди та сама. Вона інакша на наших землях, інакша у В'єтнамі, ще інакша на Кубі, чи де інде.

Тактика партизан залежить теж від сили ворога, його озброєння, засобів боротьби, та морального і фізичного стану вояків.

У боротьбі проти регулярних з'єднань, їхніх засобів, важкої зброї, тощо, партизани виробили особливу тактику, якою в умовах нерегулярної війни завдають великих втрат противникові, якщо він має тільки вишкіл регулярних військ. Важка зброя, моторові засоби руху є у партизанській війні в умовах близького бою тільки перешкодою з причини трудного терену та особливих умов бою. Тому кожна модерна армія має нині теж вишкіл партизанської тактики, якої основою є догідний терен і скорий рух.

Тактика має на меті завдати ворогові найбільших втрат, при найменших власних, на те, щоб перетривати наступ ворога та здобути перевагу у протинаступі. У партизанській тактиці застосовується схема: наскок - вогонь - знищення ворога - швидкий відступ.

В той час, коли противник вживає зброї далекого засягу та скорого руху своїх з'єднань на далеку віддаль змоторизованими засобами, партизани вживають зброї близького засягу, концентрують переважаючи силу вогню на малому просторі, та блискавично міняють свої позиції.

У партизанській війні затираються різниці між наступом і обороною. Ці дві фази постійно міняються, одна переходить у другу, існує тільки бій. Вогонь партизан має на меті зв'язати ворога та уможливити рух інших малих партизанських відділів у напрямі ворога, щоб знищити його близьким боєм, часто на білу зброю. Часто оборона стає у партизан наступом на білу зброю.

Концентрація - розпорошення - зміна терену - концентрація і.т.д. у постійному скорому русі, це є тактичні засоби партизан проти обстрілу їхнього терену важкою зброєю, бомблення з літаків, атомового обстрілу, дій панцерної зброї. Маючи догідний терен, партизани не прикладають особливої уваги до знищення панцерної зброї ворога, бо ця зброя не вирішує висліду бою.

У критичних фазах бою статичний вогонь /прим. важких кулеметів із вкопаними позиціями/ не дозволяє на рух, бо в часі руху і нового вкопання, вояк не може діяти вогнем, отже не накидає закону дії. Бо рух у партизанській війні, це не зміна позицій, а постійне пересування в терені з постійним вогнем легкої зброї, різних частин у постійній співпраці: - рух - вогонь - рух. Сам рух без охорони, тасама схорона без руху, дають ініціативу в руки ворога. Тільки охорона перед посередньою або безпосередньою дією ворога і пересування в терені дають можливість встоятися довший час, та побороти ворога. Це є одна з найважливіших засад партизанської війни.

Як бачимо партизанська тактика бою зв'язана сильно з конфігурацією терену. Ліси, гори, багна, дають партизанам можливості скорого руху, скорого введення у дію зброї та скорого розчленування і зникнення в інший терен. Регулярне військо, яке не використовує терену у такий спосіб, посувається вперед повільно, без піддержки власної важкої зброї. Така ситуація є тільки корисною для партизан, які, як виказує досвід УПА, можуть досягнути перемоги при перевазі ворога 1 до 10.

Важка зброя, танки, тощо, не можуть діяти у трудному терені, де бій проходить на коротку віддаль. Тоді чинником перемоги є більша справність і знання партизанської тактики, врешті особисті прикмети вояка, отже, в більшості випадків, важкий терен є корисним для партизан, некорисний для регулярних відділів.

Дії регулярної армії з важкою зброєю є, отже доцільні в терені, який дає їй перевагу в вогневій підготовці до наступу, у продовженні бойового руху у розгоні до наступу. Зрозуміло, що знання терену є теж засадничим чинником. У боях УПА із скиненими з парашутами сов'єтськими партизанами на Волині 1943-44 років, відділи УПА досягали постійно перемоги та розбивали совєтські з'єднання, або змушували їх оминати терени заняті повстанцями УПА. Совєтські партизани на Словаччині теж не знали терену і мимо доброї партизанської тактики, мусіли відступати перед сотнями Української Дивізії. Вони скоро втратили довір'я населення та своїх союзників, чеських партизан; не маючи опори ні в населенні, ні в терені, вони стали легкою добиччю вояків Української Дивізії. Тільки розбиті останки перейшли у втечі на Чехію, де затрималися в судетських горах.

Куди важчі бої Дивізії відбувалися з партизанами Тіта. Гористий терен не дозволяв на потрібну глибину розвинути українські з'єднання до бою, ступневе розташування зброї згідно із засягом її дії було неможливе, концентрація вогню утруднена. Постійні зміни перебування партизан в терені не дозволяли на успіх далекосяжного вогню. Теж конфігурація терену не дозволяла Українській Дивізії розвинути в глиб, /одиниці другого і третього мету/ а бій вирішався тільки на віддалі партизанської зброї: легкі кулемети, машинні пістолі, біла зброя. Коли Дивізія мала успіхи, то тільки тому, що український вояк скоро впіймав основи нової тактики, а партизанськими хитрощами перевищує противника. Проти засідок, штучних перешкод, нападів із заду, тощо, вояк Української Дивізії відповідав сповидним рухом до заду, на боки, заскоченням з несподіваного місця, навіть мілітарно абсурдного і т. д.

Не диво, що особливі вояцькі прикмети української людини, дали нам оригінальну тактику повстанців у краю, якщо вони змогли вдержатися проти комуністичного бльоку десять років!

Партизани вибирають терен, догідний для того, щоб могли втримати ініціативу в бою, без труду і втрат прийняти вогонь ворога, вживати догідних умов руху, втягнути ворога у засідку, заскакувати його вогнем. Досвідчений командир регулярного відділу зразу зорієнтується у ситуації. Він вставиться у положення свого противника у виборі терену, він знає, що ворог міг засісти тут, а не там, мимо сповидних ознак прихвності партизан в іншому терені. Маючи таких своїх старшин і підстаршин, відділи Української Дивізії рідко попадали у засідки, а червоні партизани воліли покинути загрозливе для них місце.

У партизанському бою важним чинником є приступити до протинаступу у відповідний час. Повстанські частини скоро втрачають зв'язок із сусідніми відділами, роздроблюються і кожний вояк продовж бою знайдеться у самотній ситуації. Коли доходить до такого стану, тоді треба використати психічну перевагу і вдарити до протинаступу, маючи за собою, можливо, обстріл ворога артилерією чи літаками. У протинаступі слід вогнем розділити ворога на малі групи, і нищити їх машинними пістолями та білою зброєю.

Вогонь машинової зброї у партизанському бою з обох сторін має свої закони. Він повинен бути нерівномірний: наглі скорі серії - послаблення - нова атака вогню - послаблення - вогонь усією силою - наступ.

Удар мусить бути несподіваний для противника, скорий і рішучий. В партизанському бою рішає кожна секунда. Кожний повстанець має бути вишколений до такої міри, щоб самотійно виконав накази з найбільшою доцільністю для відділу і мети бою. Мужність, ініціатива, відданість

справі, це засадничі прикмети партизана. Замало є полягати на технічній перевазі, що напр., спричинювало великі втрати німців в боях проти УПА.

Тактичним завданням партизан є виключити важку зброю ворога та поставити її поза рамцями можливості вжити у бою. Важка зброя є тільки помічним чинником бою, найважлишою є людина. Засадниче значення важка зброя може мати, і має, тільки у регулярній війні.

Вирішна співпраця вояків у бойових діях є основою кожного регуляміну, але для партизанської війни вона куди трудніша. Партизани діють малими групами кількох до кільканадцять людей, або поодинокими вояками, а тоді переможе вояк відданий справі, за яку воєє, здібний пережити пекло, готовий пережити пекло, готовий понести муки і смерть. Психологічна поразка в партизанських боях попереджує завжди мілітарну невдачу.

Партизани мають одну ціль: перемогу над ворогом. Не переговори, а мілітарна і духова перемога дає їм силу перетримати таку війну.

-----:-----

ПОСТАНОВИ В ОРГАНІЗАЦІЙНО-КАДРОВІЙ ДІЛЯНЦІ

/продовження/

Соціологічна ситуація ОУН:

ОУН як організаційна цілість

3. Основним критерієм кожної організації є її ціль. Ціллю ОУН є відновлення УССД. Організаційна ціль не є абстрактною, а є в різних станах реалізації: а/ здійснена, Б/ наближається її здійснення, в/ віддаляється. В організації ніколи немає статичності. Завжди є змінність і тенденція, наближення чи віддалення має дуже великий вплив на цілу організацію, а найбільш на ідейно-моральний стан членства.

4. Між ОУН й її українським оточенням проходить процес постійної взаємної ідейно-моральної пенетрації – прсикування і впливання, в наслідок чого вартості підпадають певним змінам. Можливі такі зміни: зрівнювання вартостей організації з вартостями оточення, що є або доказом сильнішого впливу організації на оточення або сильнішого впливу оточення на організацію; зник певних вартостей, які або пережиті, або здійснені; ріст і поширення вартостей організації на оточення, в наслідок чого відбуваються різні квантитативні внутрішні зміни наближення до головної цілі. З погляду намагань українського народу визволитися з чужої колоніально-націовбивчої неволі, зокрема в Україні, ОУН є найбільш мобілізуючим чинником, ідеї ОУН променюють і домінують. ОУН постійно "живиться" новими силами з народу, де джерелом є інстинкт національного самобереження. Лише російське оточення і його українські колаборанти-яничари наставлені вороже до ОУН.

-----:-----

ДІЙСНІСТЬ І ЛЕГЕНДА

/ З приводу роковин Листопадового чину 1918 р. /

В житті кожного народу є важливі дати, роковини історичних подій переломового значення, що їх відзначається періодично різними врочистостями.

Для українського народу однією з таких переломових подій у новітній його історії є, без сумніву, теж збройний чин І листопада 1918 р., що його українці у вільному світі / бо тільки тут є для цього можливість / щорічно врочисто відзначають.

Щорічне відзначування того роду подій має в собі одну велику небезпеку: означене свято може перемінитися в шаблон, банальність, буденність. Так воно часто і діється, але так не мусить і не повинно діятись.

Самий Листопадовий чин, як, зрештою, ціла історія українських визвольних змагань останніх десятиліть, на щастя, вже добре відомий нашому широкому загалові, він увійшов уже, так мовити б, у його кість і кров, і тому в цій статті ми не будемо докладніше подавати самого перебігу Листопадового чину, а звернемо головну увагу на його історично-політичне і морально-виховне значення для українського народу.

Листопадовий чин був одним із найважливіших виявів всеукраїнського національно-державного відродження. Український нарід, навіть пошматований кордонами, завжди був, є і буде одним організмом, одним живим тілом, і кожний процес, що відбувається в одній його частині, не може бути без впливу на цілість організму. Тому після 22 січня 1918 року мусів прийти і І листопад 1918 року, а один і другий дали в синтезі 22 січня 1919 року в Києві, оцю, без сумніву, одну з найсвітліших дат в історії України.

Після І листопада 1918 р. остаточне перекреслення польських претенсій на західноукраїнські землі і цілковита ліквідація польського панування на цих теренах були вже тільки питанням часу.

Коротко кажучи, на важкому і тернистому шляху української нації до самостійності і соборності чин І листопада 1918 р. був дуже важливим етапом, могутнім вибухом незнищенної, хоч і приспаної довговіковою неволею, творчої сили нації, яка знову усвідомила собі своє історичне призначення і стала до боротьби за своє природне право на повноцінне життя, за належне їй місце в колі інших націй. "Нарід-гречкосій", етична маса заторканих неволею, кріпацтвом, панщиною і безпросвітністю "хлопів і попів" стала знову "козацькою нацією", і, як пристойть козакам, вхопила та міцно стиснула у твердих своїх руках зброю, добре собі усвідомивши, що без волі до боротьби немислима взагалі жадна воля – ні соціальна, ні національно-державна. Україна знову підтвердила і виправдала перед світом свою давню славу нації, що "завжди прагнула бути вільною", як це коротко і влучно окреслив колись великий Вольтер.

Цю істину про чин І листопада 1918 р. і українські визвольні змагання 1917–21 рр. взагалі український нарід уже ясно собі усвідомив, і тому першолистопадові святкування стали вже не так обов'язком, як, по суті, органічною konieczністю нашого народу та національного життя.

І листопада – це наше велике і радісне свято. Але кожна того роду подія всенародного значення завжди окопляється і освячується кров'ю найкращих синів народу. Тож нічого дивного, що, відзначаючи чин І Листопада, радіючи з приводу тодішнього, нехай і короткотривалої, перемоги нашого народу над його віковичним ворогом, ми згадуємо і славу пам'ять тих, без чийої посвяти і жертви не було б отої героїчної епопеї 1917–21 рр., ні визвольно-революційного підпілля, ні пізнішої Карпатської Січі, ні сучасної Української Повстанської Армії, ні взагалі надії і запоруки нашого остаточного національно-державного визволення. Без посвяти і жертви життя найкращих синів народу не було б отої героїчної безсмертної легенди, що на ній виховуються нові покоління борців за велику національну справу.

Щоб щось могло стати безсмертною легендою, воно мусить у реальному житті вмерти. Це звучить як парадокс, але тим не менше воно – суцільна правда, бо тільки смертю в ім'я великої Ідеї, тільки жертвою життя за велику Правду можна забезпечити їй остаточну перемсту.

" Ну, і що ж, що прийдеться умерати,
У похідній шинелі, в житах –
Ми у вічі сміємося смерті,
А вмерати прийдеться лиш раз!"

– співають українські повстанці. І ця пісня дзвенить як відгомін мужнього Святославого: "Лучше нам порубаними бути, аніж полонненими! Мертві бо сорому не знають". А між сучасним і давноминулим, як сполучна ланка, гомонить козацьке:

"Гукнемо з гаківниць, вдаримо з гармати,
Слави здобувати –
Ой, чи пан, чи пропав – двічі не вмирати,
Гей, нум хлопці – до зброї!" ...

Тільки люди з такою філософією, з погордою смерті, безстрашні й одержимі незламною вірою в правду своєї справи, завзяті й рішені на все – творять безсмертні легенди, що на них виховується цілі покоління, які встають усе наново до боротьби за здобуття для нації можливості повного себе виявлення, розросту і могутності.

Але й ті люди, що творять легенду, є теж тільки людьми, як і ми всі – із взлетами й упадками, із моментами піднесення і зневіри, з усіма людськими прикметами і хибами. Проте у творців легенди більше отого доброго, великого, шляхетного, а насамперед – їх життєва філософія наскрізь пройнята однією незрушною правдою: що є вартості вищі від самого фізичного існування, є цінності вищі від самого життя. Є речі, що їх не можна ні зважити, ні змірити, є імponderабілія, що з них сміються всі філістри і циніки, але без яких історія людства була б тільки хронікою народжень і смерті двоногих істот, для яких аж ніяк не підходила б горда назва людина.

Дісність і легенда – два життєві процеси, що один із одного виростають, що тісно за себе зазублюються, взаємно себе формують, такі один до одного подібні, а проте один від одного відмінні.

Вистачить тільки простягнути руку – і можна брати приклади й ілюстрації повною пригорщею. І хоч таких прикладів і ілюстрацій безмежна кількість у всіх ділянках людської активності, серед суспільних верств і прошарків, проте найбільше їх таки в історії воєн і революцій, в історії збройної боротьби народів за своє місце під сонцем.

Щоб не сягнути далеко, візьмемо декілька прикладів із нашого недавнього минулого і сучасного:

Перша світова війна добігає кінця. Валяться імперії, валиться старий суспільно-політичний уклад, у болях і крові народжується новий лад, новий повоєний світ.

Валиться й Австро-Угорська монархія. Ще тримаються її фронті, але для нікого не таємниця, що це вже навіть не початок кінця, а таки кінець такої пишної ще донедавна монархії Габсбургів.

Народи, які були складовими частинами цієї імперії, готуються творити на її руїнах своє власне життя, уже за власною волею й уподобою. Поляки, що були одним із упривілейованих народів в Австро-Угорській монархії, підготовляються до захоплення влади в Галичині у своїх руки в днях 2 або 3 листопада 1918 р. Тодішній український політичний провід знає про це і зважається на велике діло: він постановляє випередити поляків і перебрати владу на західноукраїнських землях. Вишколених військових і цивільних кадрів для проведення в життя такого відважного задуму було дуже мало. Але хто швидко і рішуче зважається, той уже наполовину виграв!

Горстка молодих українських старшин, які ще кілька років тому були студентами чи тільки учнями середніх шкіл, але вже встигли в роки 1-ої світової війни пройти героїчну епопею в рядах Українських Січових Стрільців, здійснюють те, що стільки років було мрією і гарячих прагнень найкращих синів і дочок українського народу: на вежах старовинного Города Льва і по всій країні замаяли синьо-жовті прапори. Так і на західноукраїнських областях владу перебрав до своїх рук її правний власник - УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД.

Початок був добрий, але потім прийшла тверда дійсність, прийшла кривава боротьба з ворогом, прийшли будні державного будівництва. Впарі з цим прийшли численні промахи і важкі помилки, що немало заважили на кінцевому, некорисному для України, висліді Листопадового чину. Про ці промахи і помилки писалося і говорилося вже багато, про це все ще далі багато пишеться і говориться, і це треба робити, бо на помилках минулого треба вчитися, щоб не повторяти подібних помилок у сучасному і майбутньому.

Це саме можна сказати про цілість українських визвольних змагань 1917-21 років, зокрема про роки 1917 і 1918 у Києві і взагалі про перебіг збройної боротьби на Осередніх і Східніх Землях. Про ці часи існує велика мемуарна, публіцистична й історично-критична література. При читанні книг про ці бурхливі й переломові роки - скільки разів жаль, гнів і пекучий біль стискають наше серце, а сором палить лице з приводу того, що до таких великих подій багато з-поміж наших тодішніх людей - з прикрістю приходиться це ствердити - просто таки не доросли. Хто був безпосереднім учасником, чи хоч би лише свідком тих часів, або хто мав змогу пізніше зустрічатися з тогочасними нашими чоловічими діячами, той сам найкраще знає, скільки болючої правди міститься в отих гірких словах "не доросли!".

І все ж таки!...

І все ж таки, не зважаючи на всі трагічні помилки, на всю не раа страшну тодішню дійсність, по отих 1917-21 роках осталася для народу, для сучасних і майбутніх поколінь, велика безсмертна легенда.

Легенда про Українські Армії, про корпус Січових Стрільців,

про Чортківський пролом, про славний похід об'єднаних Українських Армій на Київ і Одесу, про Чотирокутник смерті, про Крути і Базар, про безприкладні в історії воєн Зимові походи. Виросла легенда про Симона Петлюри, Миколу Міхновського і Євгена Коновальця, про Дмитра Вітовського Мирона Тарнавського і Михайла Омеляновича - Павленка, про Василя і Юрка Тютюників, про ті незламні когорти "хлопців як соколів", які "б'ються - не здаються, а як у бій ідуть - сміються", легенда про "червону калину в лузі", що в тузі й жалі похилилася, і про тих, що цією калиною завітчали свої залізні шоломи та пішли в бій проти багатократно переважаючого, кількістю і зброєю, ворога чи, точніше, ворогів, щоб, "нашу славу Україну розвесилити"...

Цією легендою жив український нарід у важких днях неволі, що прийшли після невдачі визвольних змагань; не цій легенді виросла і виховувалися нові покоління. З цієї легенди повстала Українська Військова Організація /УВО/ і Організація Українських Націоналістів /ОУН/, Спілка Визволення України /СВУ/, революційне підпілля, що в змінених умовах й іншими методами і засобами продовжувало боротьбу українського народу за свою самостійну соборну державу.

Чин запліднює і породжує новий чин, легенда творить нову легенду. На легенді 1917-21 років і тій, що прийшли після неї, як її продовження, себто на легенді підпільно-революційної боротьби, виховувалися і загартувалися ті, що в час безпосередньо перед 2-ю світовою війною і під час неї почали ділом і кров'ю, своєю і ворожою, записувати нову героїчну сторінку в історії України. Виросли творці, старшини і бійці Карпатської Січі й Української Повстанської Армії /УПА/, з-поміж яких згадаємо тут тільки деякі імена:

Ось полковник Михайло Гузар-Колодзінський, який увіковічнив своє ім'я в історії України не лише тим, що головним творцем і начальним вождем нової славної Січі за Карпатами, але й даною ним, гідною великого полководця і сина великого народу, відповіддю німецькому консулеві на його пораду капітулювати перед угорцями, бо боротьба з ними безвиглядна і згори засуджена на поразку: "В українському словнику слова 'капітуляція' немає!" - була горда відповідь.

Ось бойовий товариш М.Гузара-Колодзінського, ЗЕНОН КОССАК - великий ідеаліст і незламний підпільник-революціонер, який мужно і безстрашно пішов на смерть за ту велику Справу, що стала змістом і єдиною ціллю його життя, сповненого самопошви і цілковитої жертвености в службі Батьківщині.

А крім них - тисячі січовиків, які своїми тілами загатили Тису і застелили карпатські верхи та полонини, твердо вирішивши, що ворог може пройти вперед лише по їхніх трупах.

З революційною ОУН і УПА, що неначе негасні смолоскипи розсвітлюють сучасну понуру українську дійсність і ясно вказують нашому народові єдиноправильний шлях у світле майбутнє, зв'язати назавжди нерозривно свої імена: Дмитро Клячківський-Клим Савур, Роман Шухевич-тарас Чупринка, Ростислав Волошин-Павленко, Дмитро Грицай-Перебийніс, Дмитро Маївський-Косар, Іван Климів-Легенда, Василь Сидор-Шелест, Олекса Гасин-Лицар, Макола Арсенич-Михайло, Йосиф Позичанюк-Шаблюк і багато-багато інших, знаних і незнаних, які своєю кров'ю окропили визвольну боротьбу України.

Про всіх них можна справедливо сказати, що вони своїм жертвним життям, своїм завзяттям, посвятою і героїською смертю заслужили собі на найвище призначення, що ним усі культурні народи

вшановують своїх великих синів: усі вони добре заслужилися Батьківщині, і славна пам'ять про них переходитиме од рода в род, з покоління в покоління. Пам'ять про цих найкращих у нашому народі житиме вічно, як вічно житиме Україна, що з її іменем на устах вони жили і вмирали.

-----:-----

ЖІНКА В ЛИСТОПАДОВОМУ ЗРИВІ

Перед першою світовою війною централею жіночих товариств в Галичині була "Жіноча Громада" у Львові, що об'єднувала 16 повітових організацій. В 1917 р. її перемінено на "Союз Українок", що мав в п'ятеро більше повітових товариств. Свою готовість співділати у визвольних змаганнях виявило галицьке жіноцтво в підготовчій праці: з одної сторони – масова участь в січових і стрілецьких організаціях, з другої – на самаританських курсах, що всюди відбувалися при співпраці або за ініціативою жіночих товариств. З двох чисельних і активних гет у Львові тільки декілька жінок пішло на військову фронтову службу в рядах Українських Січових Стрільців. Отже традиції військової служби жінок серед галицького громадянства вже були, але у воєнних діях першого листопада 1918 року жінки з крісом в руці, як вояки, участі не брали. Зате все відповідальна допоміжна праця лежала на їх плечах.

В першій мірі опіка над раненими, що золотими буквами повинна бути записані в історії нашої визвольної боротьби. Чи то у військових, чи навіть у похідних шпиталях, більша частина самаританської праці була добровільно проведена жіночими руками. Опруч того треба було помагати в організації тих шпиталів, пособлями в доставі харчів, медикаментів, білизни та інших найпотрібніших речей. Листопадовий зрив і визвольні змагання Галичини зродили Українську Галицьку Армію, що в першій стадії своєї організації, від першої хвилини, мусіла провадити завзяті бої з напиряючим, багато численішим ворогом. При відступах і наступах йшла зі своєю армією галицька жінка самаританка гоїти рани, плекати хворих і потішати умиряючих.

Коли появилася в рядах УГА ще більший ворог, як польський противник, тиф, у двох видах: сипний і черевий, та почав десяткувати наших воїнів, крізь тифозні кошмари і маячіння, вони бачили схилене над ними в співчуттю милосердне обличчя української галицької жінки, немов їх ангела хоронителя.

І листопад 1918 р. у Львові тайний Український Військовий Комітет старшин розпоряджав силою 1200 стрільців і 60 старшин, в чверт-мільйоні місті, серед більшості чужого польського населення, що сейчас пішло на контракацію. Бої велися на вулицях Львова, а виснажених наших вояків кормило наше жіноцтво, підносячи до боєвих ліній харчі. Головна кухня і відпочинкова станиця, проваджена жінками, містилася в Народнім Домі, але кожне українське мешкання перетворилося у військовий бівак, де їли, відпочивали і спали зголоднілі, змучені і невиспані наші бійці. Так само, як в столиці, в кожному галицькому містечку, в кожному селі, в кожній українській хаті, бівакували вояки або метушилися втікачі. Їх накормлювали, потішали і заспокоювали гоподині дому – українські жінки.

Дуже важну ділянку праці заняли ті неустрашимі ентузіястки, дівчата і жінки, що пішли на допоміжну службу в Українській

Національній Раді, в Державних Секретаріатах і до адміністрації Начальної Команди УГА, що мандрували з тими установами зі Львова до Золочева, Тернополя, Станиславові і Кам'янця-Подільського, захоплено переживали взлети і мужньо перетерпіли упадок визвольної боротьби, а дехто мусів вийти і на скитальщину.

Треба згадати таких героїчних жінок, що на припоручення залишалися у ворожому терені для зв'язку і тих, що як кур'єри-зв'язкові переходили ворожі фронти з важними відомостями і тим причинялися до успіхів армії.

Всі ті жінки і дівчата залишали затишні, домашні вогонища, зрівноважене, щоденне життя, усталені заробітки, нероз'їдані покидали на родичів малолітніх дітей, часто немовлят, та йшли в невігоди невідомого, бо кликало їх почуття обов'язку і відповідальності за долю Батьківщини.

Невдача визвольних змагань заболіла але не приголомшила української жінки. Вона не піддається розпачі і зневірі, але береться гоїти рани, які завдало воєнне лихоліття. Поляки забрали закладників і вивезли визначних наших діячів та інтернували в особних таборах, обвинувачуючи в спротиві й непослуху польській владі, підзвіваючи в шпигунстві, атентатах і саботажах. Також вояків УГА інтернували, як воєнно-полонених. Всіх разом понад сто тисяч. Умовини в таборах інтернованих були дуже тяжкі. Тиждень і черв'ячок забирали десятки тисяч жертв. В краю, де був проголошений воєнний стан, йшли за поведінку в час польсько-української війни, проти вояків УГА, проти урядовців за вчинки з наказу їх колишньої української влади.

Жінки невпинно стараються нести тим потерпілим допомогу. Вони використовують злегалізований Український Горожанський Комітет і гуртуються при самаританській секції. Через неї зв'язуються з Інтернаціональним Червоним Хрестом і з ним представниці жіноцтва двічі відвідують табори інтернованих та домагаються звільнення невинних і поліпшення умовин побуту.

Жіноцтво дає інтернованим моральну і матеріальну допомогу і знаходить можливість звільняти їх поодинокі, або причиняється своїми протестами до ліквідації декотрих таборів, які мали невинні гігієнічні і санітарні обставини.

Через своїх представниць устанавляють жінки зв'язок з Чехією і перепачковують нелегальним шляхом, /головно через Закопане/ загрожених процесами за поведінку в час українсько-польської війни вояків УГА, представників нашої влади на місцях та інших. Пізніше перевозять, таким же нелегальним способом, жінок і дітей вояків УГА до Чехії, щоб з'єднати розлучені родини.

Жінки відшуковують пропавших, вістки від інтернованих подаючи родині, опікуються вдовами і сиротами УГА і невсипушо з активним оптимізмом несуть потіху в повоєнне лихоліття.

В час визвольних змагань жінки переносять всі тягарі і жорстокості фронту і запілля рівнорядно з мущинами, рівнорядно хорують і вмирають на тиф, рівнорядно мучаться в таборах інтернованих і пізніше в польських в'язницях. Але не падають на дусі і стають нові жінки на місце вибувчих до самаританської праці.

Споконвіку керувало українською жінкою материнське почуття охорони і удержання роду – в часи княжі, нападів половців, татар і турків, в часи лицарсько-козацькі, селянських повстань і національних революцій. Опираючись на тих споконвічних традиціях, новітня українська галицька жінка тільки замінила поняття роду, ширшим поняттям нації та віддала їй всі свої сили та ініціативу до послуг. Як мати віддала все наймиліше на визвольну боротьбу – своїх синів і чоловіків, як жінка жертвувала своє палуче любов'ю для України.

-----:-----
НА ВИХОВНІ ТЕМИ

По невдалій спробі, підчас другої світової війни та й після неї, відновити українську державність, Організація Українських Націоналістів проробила дуже поважну роботу. В результаті тієї організаційної роботи, зростає висока національна свідомість і розвинулася національно-політична думка в державницькому напрямку. Через Антибольшевицький Блок Народів /АБН/ зроблена величезна пропагандивна робота для ознайомлення цілого вільного світа з нашими визвольними ідеями. Зроблено дуже багато в науковій, культурній і політичній ділянках, але переоцінка цих наших досягнень була б зайвою, бо найбільшою нашою хибкою є брак нашої політичної консолідації. Тому відчуття тої повсякденної нашої немочі й браку політичної зорганізованості, роздріблення наших політичних сил, того, що єдине може дати нам справжню волю нехай буде для нас відчуттям цієї нашої національної хиби і поштовхом для дальшої роботи. Нехай це буде нашим душевним болем, що скріплюватиме нас в гарячій бажанні ще більшої активної боротьби за власну державу. Бо тільки у власній державі будемо тим, чим можемо бути. Народом, правда, "здібним". Народом, що вміє кликати до культурного світа, що його упосліджено й покривджено, але справжнім народом, вільним і сильним. Народом, що не стидасться своєї минувшини й спокійно дивиться в майбутнє. Народом, що в тяжкій боротьбі вийшов на широкий державницький шлях, який єдиний може довести його до буйного духового й матеріального розвитку.

Сьогодні вже немає справжнього українця, який міг би уявити собі щасливе майбутнє нашої землі без власної держави. Такої держави сьогодні прагнуть всі без різниці чесні й свідомі українці. Прагне її і старше покоління, що до певної міри держить, /бо мусить держати/ керму політичного життя. Покоління, яке принесло так багато жертв у визвольній боротьбі за українську державу; і молоде покоління, яке починає входити у вир суспільного життя з новими завданнями, новою енергією і готовістю на нові жертви.

Роки перебування нашого народу під ворожою окупацією, а також роки нашого перебування на чужині, починають поволі затирати те, що до певного часу роз'єднювало нас. Здорова і політично активна частина нашого Визвольного Руху. Руху, що стоїть на твердому національному, світоглядно оформленому ґрунті, який творить справжню українську силу, що перспективі має всі шанси підати і повести цілий народ в боротьбу до остаточної перемоги. Ця тенденція дуже помітна також серед нас / молодого покоління /.

У сьогоднішньому часі не можемо також ставитися так нестерпно й до деяких наших бувших, а може ще й теперішніх противників. Тут

завжди мусимо відрізнати два поняття: - хто нам ворог - і що нам вороже.

В кожному українцеві в першу чергу шукаємо чесного українця, який до певної міри /підкреслюю, до певної міри/ може навіть помилятися, але у своєму нутрі є добрим, ширим українським патріотом. Схиляємо голови перед жертвами всіх чесних українців, що принесли вони їх для України так, як уміли. Бо сьогодні вже бачимо і знаємо те, чого багато з них, що бралися кувати долю нашого народу, в минулому не знали.

Завжди мусимо пам'ятати, що одного тільки романтичного захоплення ідеєю українського націоналізму, одного тільки хотіння самостійної української держави ще не досить, щоб здобути її й закріпити. Горяче хотіння мусить бути сполучине з відповідним умінням, організувати і раціонально використати всі реальні українські сили в тому напрямку. Цю внутрішню силу і натхнення для будови власної держави мусимо в першу чергу в нашій здоровій історичній минувшині, будувати наше державне майбутнє на здоровому українському фундаменті, а не на чужих запозичених ідеях і кличах, як це почали практикувати деякі наші політичні оргунування. Також, політична організація, яка своєю ціллю ставить здобуття власної держави, мусить бути здібною, нині для того, щоб цю державу здобути, а завтра, щоб її внутрішньо скріпити й у потребі оборонити. Спроможемо здобути цю державу, тільки методичною підготовкою і координуванням всіх наших здорових національних сил в однім великім Українським Визвольнім Русі, під проводом одної керівної державницької ідеї. Для того також потрібно людей, державників, що поза ідеєю власної держави, не бачать інших цілей, для яких було б варта жити й працювати.

І власне людьми такої категорії, людьми з такими цілями вважається членів Організації Українських Націоналістів, які перейшовши тверду життєву школу найкраще розуміють, що боротьба за українську державу вимагає у першу чергу самообмеження свого особистого інтересу для користи загального діла. Практично це означає, в першу чергу обмеження своїх особистої свободи, добровільним підпорядкуванням себе політичній національній організації, що працює для визвольного діла і взагалі підпорядкування себе авторитетові, що цю визвольну роботу очолює. Без такого обмеження особистої свободи не можливий збірний суспільно-політичний чин.

Власне уміння підпорядкувати себе організаційній дисципліні і взагалі організаційному авторитетові, являється секретом успіху всіх сьогодні культурно й політично розвинених народів.

Ми, були завжди в тому нещасливими, що мали більше тих, які думали про свободу, як про організацію національної сили. Та на наше щастя, сьогодні ситуація до певної міри міняється. Щораз більше знаходимо таких, що вміють підпорядкуватися, слухати, а також наказувати й брати на себе відповідальність. У цьому, власне й лежить запорука нашої перемоги над нашою віковою анархією, запорука нашої національної перемоги.

Живучи в західньому світі і користуючи всіми демократичними свободами, ми дуже часто, не уявляємо собі повного значення цього слова - "демократія", бо існують різні демократії. Тутешня демократія, носієм якої є в першу чергу Англо-Саксонський елемент, є найбільш у світі вихованою демократією і вона ґрунтовно різниться від нашої уявної, напів освіченої, розгнужданої, не здисциплінованої і безтрадиційної демократії, яка у великій мірі

винна в тому, що ми сьогодні, як 50 мільоновий нарід не маємо власної держави.

Не треба також забувати, що цю західню демократичну свободу постійно охороняють відповідні державні закони. Подруге, говорячи про британську демократію та й про свободу в загалі, мусимо не забувати про століття боротьби, в якій викувався тип англіїця - державника, що сьогодні цю свободу правильно розуміє і її обороняє.

Ми не маємо власної столітньої державної традиції, що поза всякими писаними законами регулює суспільні взаємовідносини. Маємо натомість перебільшене поняття про особисту свободу із слабо розвиненим розумінням своїх обов'язків супроти загалу й держави. І це одне з наших національних лих. Тому треба починати не з "демократії", а з головного, починати з позиції якої ще не здобули - починати з боротьби за вільну і незалежну українську державу. Починати з обов'язків і дисципліни.

Це абсолютна правда, що особиста свобода приємна кожному. І власне українські націоналісти хочуть щоб в майбутній українській державі було якнайбільше особистої свободи, якнайбільше виявлення індивідуальної творчості, що являється основним двигуном й матеріальної культури кожного народу. Але не забуваймо, що в часи національної кризи, як наприклад, підчас другої світової війни, великі демократичні держави одні з перших зуміли обмежити індивідуальні свободи, для піднесення і підсилення національної дисципліни, власне в ім'я оборони цієї свободи і незалежності цілої нації, цілої держави.

Тому то, власне, ніколи не треба починати з особистої свободи, особливо в часі національного напруження й іспиту. Ці свободи матимемо в нашій здобутій і закріпленій державі. Сьогодні будьмо готові пожертвувати цю нашу особисту свободу добровільно, там, де користь нашої визвольної боротьби від нас цього вимагає.

Уміти підпорядкуватися, це не означає пасивно чекати наказу з гори, не проявивши власної ініціативи. Ні! - Український Націоналіст, навпаки, визнаючи авторитет Проводу, мусить виявляти якнайбільше самостійно, особистої творчості в суспільній роботі, координуючи її з інтересами Визвольного Руху - з інтересами Організації. Український націоналіст мусить вміти, ставити на карту все, коли добро загальної справи цього вимагатиме.

-----:-----

ТІЛЬКИ ЧЕРЕЗ ПОВНИЙ РОЗВАЛ МОСКОВСЬКОЇ ІМПЕРІЇ І ШЛЯХОМ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ ТА ЗБРОЙНИХ ПОВСТАНЬ УСІХ
ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ - ЗДОБУДЕМО УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ ТА ВИЗВО-
ЛИМО ПОНЕВОЛЕНІ МОСКВОЮ НАРОДИ !

-----:-----

Ярослав Стецько

НАЦІОНАЛІЗМ І ДЕМОКРАТІЯ

Новий націоналістичний світогляд поборює той хаос, ту деморалізацію, той розклад, який несуть нечесні й несовісні люди, що при демагогічних методах мають можливість виплисти наверх, бо там не треба мозольної праці, творчості, зусиль, недоспаних у трудах ночей, а вистане: гарно говорити й обіцувати золоті гори, а потім не додержати обіцянок.

Але в основі новий націоналістичний світогляд є демократичним. Коли під демократією розуміти доступ до влади найкращих із народу, але не методом обману й демагогією, а творчою працею над поліпшенням долі народу, тих що між ним самим заслужили собі довір'я й признання: коли під нею розуміти любов до народу не тільки до глибин слова, але й до глибин кишені: коли під нею розуміти невідкличну вимогу до кожного, без розбору, важких трудів, праці й уможливлення завдяки праці й чистоті характеру та здібностям кожному з народу перейти в ряди провідної верстви: далі – соціальну справедливість, відповідний до зусиль праці та здібности розподіл дібр між усіх громадян держави, однакова на ділі, а далі, а не, як у демолібералів на папері, можливість як у робітника, так у селянина і промисловця – впливати на державні справи і керувати ними, коли тільки характером, працею і розумом викажеться гідним цього – якщо так розуміти демократію, то націоналізм найбільше демократичний з усіх існуючих нині у світі програм будови державного ладу й перебудови світу.

Новий націоналістичний світогляд не лише не є ворогом правдивої демократії, але він за справжню, дійсно демократичну, народню владу, бо націоналізм дбає передусім за народ, за селянина й робітника. Бо запитавмо, чого потребують всі оці наші Герої й Борці, що гинуть в окупанських тюрмах, за кого вони дають життя? За кого страждають сотні і тисячі по Соловках, сибірі й у Березах Катрузьках та у Ніредьгазах? З якої соціальної верстви походить всі наші Косинки? За яку Україну вони в повній свідомості гинули?

Чи є мислиме подумати про визиск народу в того типу людей, які в своїй глибокій душі страждають недолею і нуждою українського робітника й селянина й, ідучи в передніх рядах, ведуть його у бій за його кращу долю й за велику візію й мрії своїх мрій?

Ні, не вороги вони народовладдя, але вороги демагогів й обманців, що на народній нужді жирують. Найкращі з народу – селяни, робітники й ремісники є між творцями нового ладу в Україні, і вони, що з народу вийшли, про народ дбають.

Тому новий світогляд, що кладе в свою основу націю як найвищу вартість, є найбільше демократичний з усіх існуючих світоглядів, бо він найбільше демофільський, значить з найбільшою жертвенністю бореться з любови до народу за його кращу долю, за долю українського робітника, селянина й ремісника!

/ З. Карбович: Націоналізм і демократія,
"Проблем", Прага, травень-червень 1939:
"Визвольний Шлях" ч.4, 1982, стор.402-403./

-----:-----

БОРОТЬБА ОУН ПРОТИ ТЕРОРИЗМУ

У чужій й навіть в українській публіцистиці знову актуальним стає питання чи ОУН вживає "тероризм" у національно-визвольній боротьбі. Цей підсувають нам вороги, а дехто бездумно це сприймає, але це виразна провокація.

У Постановах і різних авторитетних писаннях ОУН чітко розмежовується "визвольну боротьбу" / в тому і збройну / від "тероризму". У Постановах VI Великого Збору ОУН читаємо: "Окреслювати збройну боротьбу чи технічно-революційні акти поневолених народів проти російського окупанта як терористичні дії, а їх революціонерів - воїнів, як терористів, є наявною провокацією окупанта і його спільників. Підметом і носієм системи терору є поневолювач, а не поневолені народи, що їхню національно-визвольну боротьбу здавлює російський окупант збройним насиллям, геноцидом, голодовою облогою, застреленням мільйонів у концтабори, вимордуванням десятків мільйонів... Нове міжнародне право, творене поневоленими народами, є праведним законом, є справедливістю. В обличчі цього праведного закону /Шевченко/, визвольні героїчні чини поневоленого народу проти поневолювача, є справедливі, є боротьбою зі злочинцем, зі злочинцем". /Напрямні зовнішньо-політичної діяльності", т.6/

У т.7 цих же Постанов написано: "VI ВЗ ОУН заявляє свою повну підтримку всім поневоленим народам, зокрема хороброму афганському народові, а також польському народові в його визвольній боротьбі проти російського окупанта і його системи панування - комунізму з усіма терористичними складниками".

Вперше, на велику скалю питання чи ОУН терористичною організацією стояло на "Львівському процесі Бандери" /травень 1936/. У своїй славній "Останнім Слові", Степан Бандера заявив тоді: "Прокурор сказав, що на лаві підсудних засідає гурт українських терористів та їхній штаб. Хочу сказати, що ми, члени ОУН не є терористами. ОУН огортає своєю акцією всі ділянки національного життя".

Провідник ОУН на Рідних Землях і Головний Командир УПА, ген. Роман Шухевич-Тарас Чупринка /1943-1950/ ствердив у наказі "Бійці і Командири УПА" /травень 1945/ наступне про окупанта України: "Невиданий в історії людства терор, провокації мають остаточно перетопити в російським горнилі український народ, що має назавжди забути, що він був самостійним, і погодитися вічним наймитом - 'старшого брата' - новітньої великої Росії". Ген. Чупринка тоді заявив: "Ні голод, ні інші недостачі, ні терор відносно Ваших родин не захитали Вашого завзяття, Вашої віри в перемогу".

Також у Заяві п.н. "В п'яті роковини боротьби УПА", ген. Шухевич - Чупринка відмітив причини створення УПА: "Збройні відділи оформилися в єдину УПА, щоб успішніше продовжувати боротьбу за побудову Української Самостійної Соборної Держави, щоб успішніше обороняти народ перед терором і грабунком гітлерівських окупантів і сталінських партизанських банд... Єдиною обороною населення перед терором МВД і МГБ є власне УПА".

У більшій статті "До генези УГВР" /серпень 1948/, ген. Тарас Чупринка ствердив: "Терористична, гнобительська політика німецьких окупантів в Україні допровадила, в наслідку, тільки до поглиблення і поширення боротьби українського народу за УССД". І далі: "В лютому

1943 р. внаслідок особливого загострення німецького терору, збройна повстанська боротьба українського населення проти гітлерівських окупантів стала на Волині й Поліссі масовим явищем".

Також представники різних установ заявили у спільнім "Зверненні Воюючої України до всієї української еміграції" /жовтень 1949/:
"Ставши в авангарді священної боротьби народів за повалення тоталітаризму, деспотії і терору - сталінського СРСР, український народ мужно і гідно виконує цей великий і відповідальний обов'язок. Він високо підніс сьогодні прапор, на якому записані дороги для всіх народів і людей слава: Воля народам! Воля людині!"

Отож, усі завойовники-окупанти України завжди вживали терор як засіб поневолення, а визвольні рухи уярмлених націй, зокрема український, власне в першу чергу борються проти терору, щоб зникнути терор. Це розрізнення і протиставлення мусять постійно усвідомлювати собі члени ОУН і активно роз'яснювати своїм і чужинцям цю суттєву різницю.

Зле, що цієї різниці не розуміють або зі злих мотивів нагмисне свідомо пропагують, що ОУН нібито була терористичною організацією, деякі публіцисти. Наприклад, Ярослав Пеленський, дав інтерв'ю польському журналові "Контакт" /Париж, листопад 1984/, передрук-ованім "Свободою", в якому твердить: "Так звані крайові ОУНівці, отже, майбутні бандерівці, були прихильниками ширшого застосування терористичних методів...".

Також у книжці "Політична думка українського підпілля, 1943-51" /Едмонтон, 1986/, її редактори П.Потічний і Є.Штендера займаються наклепництвом. Вони твердять: "Оперуючи акції з наміром перервати функціонування польської адміністрації". /с.ХІІІ/ Згодом, мовляв, УВО передала свої методи дії для ОУН.

Члени й симпатички ОУН та взагалі чесні правдолюбимі українці зобов'язані осуджувати цього роду наклепи. Цього вимагають від нас тисячі поляглих наших подруг і друзів, які боролися саме проти терору різних окупантів. Національно-визвольні рухи не вільно ставити на рівні з терористичними системами польських, німецьких і російських окупантів. Ми сьогодні часто бачимо, як різні терористичні групи на службі чи під впливом російських імперіялістів уживають терор проти дітей, матерей, стариків і хворих. Таких засобів терору ніколи ОУН не вживала, не вживає і не буде вживати.

-----:-----

НАША ПЕРЕМОГА - ЦЕ ПЕРЕМОГА НАШОЇ ІДЕЇ, ПОВНЕ ЇЇ
ЗДІЙСНЕННЯ. ДРУГОРЯДНОЮ СПРАВОЮ Є ТЕ, ЯКУ ЧАСТИНУ
РЕАЛІЗУЄМО МИ САМІ, ЯК - ІНШІ, А ЯКУ - СПІЛЬНО.
НАШ ОБОВ'ЯЗОК - ЗРОБИТИ САМИМ НАЙБІЛЬШЕ, СКІЛЬКИ
СТАНЕ НАШИХ СИЛ, ОДНОЧАСНО ДОКЛАСТИ СТАРАНЬ, ЩОБ
І ІНШІ РОБИЛИ ЯКНАЙБІЛЬШЕ.

Степан БАНДЕРА.

-----:-----

ЗВЕРНЕННЯ VI ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН ДО УКРАЇНСЬКОЇ
МОЛОДІ НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ

Українська Молоде!

До тебе звертається Організація Українських Націоналістів, що в своїй політичній програмі після програних перших визвольних змагань, вже на початку свого існування від 1929 року, поставила собі за ціль боротьбу за Українську Самостійну Соборну Державу. Вже понад 50 років ОУН веде цю затяжну боротьбу, створивши в часі другої світової війни найбільшу повстанську Армію /УПА/ до боротьби проти окупантів України - брунатного гітлерівського і червоного московського, проголошуючи Актом 30 червня 1941 р. відновлення Української Держави. В тій боротьбі наша Організація втратила велике число героїських борців на чолі з першим Головою Проводу ОУН полк. Євгеном Коновальцем, якого московський агент розірвав пекельною машиною /1938 р./ в Роттердамі. Головним Командиром УПА, ген.-хор. Тарасом Чупринкою, що згинув /1950 р./ героїською смертю в Білогорщі, біля Львова, Великим Провідником ОУН Степаном Бандерою, що згинув від отруйної московської пістолі в Мюнхені /1959 р./ і велике число відомих і безіменних Героїв. Всі вони пішли на поклик своєї Батьківщини України, щоб своєю жертвою життя і крові захищати волю і права свого народу.

Наше теперішнє звернення до Тебе, Дорога Молоде, має за мету пригадати Тобі ту святую істину, яку московський окупант намагається приховати Тебе, а їй на ім'я: УКРАЇНА В МОСКОВСЬКІЙ НЕВОЛІ. Тебе навчають у школах і в комсомолі, що Україна є рівна між республіками Советського Союзу, що вона завдячує волю і добробут "старшому московському братові", що вона є суверенною республікою, членом-основником Організації Об'єднаних націй. Все це звичайний обман, яким Москва намагається держати при собі всі поневолені народи. На ділі СРСР - це остання в світі колоніальна імперія, яка терором і брехнею експлуатує ті народи на користь російської імперії для дальших завоювань вільних ще народів. Пам'ятай, що Москва не завагалася знищити голодом 7 мільйонів українських селян в 1932-33 рр., щоб примусити їх прийняти експлуататорську колгоспну систему, позбавляючи їх при тому власності на прагідну землю та на засоби виробництва до себе щорічно мільйонів тонн збіжжя з капіталістичних країн, а Україна, що була колись "шпихлірем Європи" живе в недостатках. Українську мову й культуру намагається підмінити російською мовою і насаджує свої московські звичаї, а все, що українське, дуже часто трактується як неповноцінне. Історичне минуле фальшується в користь московського народу, а навіть славу княжу епоху Київської Русі намагаються московські історики і їхні вислужники приписати неіснуючому тоді ще російському народові. Вони промовчують героїську боротьбу України проти наїзників в той час, коли суздальсько-московські племена зі своїми князями лизали постолі монгольсько-татарським хамам, а при тому вчилися від них як терором і кнутом закріпачувати народи. Вони прославляють Переяславську угоду з 1654 р., а промовчують московську нахабність з її плянами загарбати Україну. Вони промовчують також те, що Хмельницький, пізнавши наміри Москви стосовно України, шукав ще перед своєю смертю союзників проти Москви, а його наслідник Іван Виговський розгромив у 1659 р. московські війська під Конотопом, чим уневажнив сумну Переяславську умову. Гетьман Іван Мазепа, що намагався визволити Україну, ще й далі московські історики трактують як бунтівника і ворога свого народу, а ката Петра I, як найбільшого світоча світової історії. А Симона Петлюру, Голову Уряду Української Народної Республіки, що його вбив московський агент Шварцбрат у Парижі /1926 р./, історики кваліфікують як

бандита й реакціонера, бо він хотів волі для України. Ось яку національну рівність пропонують Тобі, Молоде, наші північні сусіди, загарбники Твоєї прадідної землі.

А що стосується суверенности т. за. УССР з її членством в Об'єднаних Націях, то тим немає чого пишатися, бо делегація УССР в тій міжнародній інституції є сліпим виконавцем наказів з імперіального міністерства зовнішніх справ з Москви й інтересів українського народу не репрезентує. Членство в ОН Україна завдячує передусім боротьбі УПА, через що Сталін хотів мати перед світом легітимацію, що Україна є суверенною державою і тому немає потреби для її визволення. При тому йшлося також про додаткові голоси в ОН для советської - російської імперії.

Москва в своїй імперіялістичній експансії використовувала й використовує різні теорії, як теорію "триєдиної Руси", слов'янофільство, а з приходом Леніна і комуністичної партії теорію марксизму і боротьби клас в користь московського імперіального центру. Месіянїзм Москви як "Третього Риму", проголошений Іваном Грозним, реалізується й під цю пору в релігійній і політичній площині, з тим що релігія тут є тільки політичним інструментом, який буде викинений після досягнення політичних цілей. А тим часом всередині московської імперії відбувається насильний процес русифікації стосовно поневолених народів, щоб збільшувати національний потенціал росіяництва. Для того в першу чергу паде жертвою молодь поневолених народів, якій через школу і комсомол впоюється чужа їх народам доктрина, витискаючи національні релігії з їх обрядовістю, /ліквідація Української Католицької Церкви в 1946 р. і включення вірних до російської православної церкви/, подаючи зфальшовану історію даних народів, спалюючи часто старовинні архіви, щоб не залишити слідів минулого, як це сталося з архівами монастиря і Державної Бібліотеки в Києві, а предмети з археологічних розкопок спрямовуються в московські центри, де вони мають репрезентувати давність московської культури.

Московська русифікаційна політика пішла так далеко, що українська мова в Україні вже витиснута з адміністративно-державного життя. Московські вислужники на Україні за прикладом першого секретаря КПУ наввипередки переставляються з української на російську мову, щоб не попасти під заміт "буржуазного націоналізму". Тільки мільйони московських колонізаторів на Україні та в інших поневолених країнах не соромляться мови і в своїй імперіялістичній нахабності заставляють автохтонів української землі говорити з ними по-російському. Українці, що мільйонами перебувають в інших частинах ССРСР, змушені також користуватися російською мовою, не маючи там ні своїх національних шкіл, ні журналів, чи бібліотек. Чи це також називається національною рівністю, коли на Україні москалі користуються місцевими російськими журналами та щоденною пресою? А московські комбінації з висилкою мужеської молоді з України на роботи у віддалені місця ССРСР, де силою обставин доходить до мішаних подруж, в той час, коли в Україну насилається під претекстом студій чи на роботу московський елемент, щоб тут заключувати мішані подружжя, чи це не є злочинна політика, направлена на послаблення української лінії військових операцій, коли висилається її на найбільш небезпечні воєнні становища. Так було в 1940 році на фінляндському фронті, так було в час другої світової війни, коли мобілізовану молодь без відповідної підготовки кидалося на першу бойову лінію, за якою йшли війська НКВД, що мали за завдання стріляти всіх, хто відступав би. Не інакше є також під цю пору з Афганістаном.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!

Все тут сказане і багато іншого, що не вдасться коротко висловити мусить Тебе глибоко застановити і постійно тривожити. Невже ж цей природний інстинкт самозбереження, який властивий кожній живій істоті, не підкаже Тобі як треба охороняти своє життя з усіма національними властивостями, щоб не потрапити в категорію яничар і ворогів власного народу? Невже байдуже славне минуле Твого народу, його сучасне трагічне підневільне становище і його краще майбутнє? Ні, ми є переконані, що в Тобі пливе кров славних прадідів-лицарів, що Ти відчуваєш на собі відповідальність за збереження великої культурної спадщини древнього Києва трипільської епохи, епохи княжої Руси, буйної козацької доби, оспіваної Великим Пророком України Шевченком, а також найновішої героїчної доби Визвольних Змагань, СВУ-СУМ, УВО-ОУН-УПА. Це почуття відповідальності підкаже Тобі місце і спосіб дії, щоб забезпечити світле майбутнє України. Доказом того, що така дія існує під цю пору, є постійні репресії окупанта на Україні, є ті спонтанні акти українських патріотів, що маніфестують свій протест проти національного і людського гноблення з боку імперсько-колоніального апарату Москви. Вони не побоялися ні тортур, ні знущань, ні заслань, щоб перед світом засвідчити волю українського народу до власної державної незалежності. Наслідуй їх і поширюй засяг тієї боротьби на весь народ і на інші поневолені Москвою народи!

Пам'ятай, що Україна - це революційна проблема світу! Найбільша загроза для всього волелюбного людства, під сучасну пору, є від російського народобивчого імперіялізму, в його дикому гоні до завоювання світу. Поневолені Москвою народи, на чолі яких Україна, в їх революційно - визвольній боротьбі, становлять рішальну силу, що спинить і винищить коріння цього імперіялістичного гону Росії.

В цій боротьбі буде перемога для всього людства.

Ти, Українська Молоде, мусиш усвідомити собі велику роль, яку приділила історія, бо Ти спадкоємець світової революції народів. Україна подає всьому людству проєкцію справедливого міжнародно-політичного ладу, основного на національному принципі організації світу. Україна - це ідейна, політична й моральна потуга, яка протиставляє аморальному релятивізму та обездуховленій технократії Москви свою героїчну концепцію життя, ідеал героїчного християнства та ідеалізму проти воюючого безбожництва та гедоністичного комунізму, марксизму, соціалізму та всяких інших матеріялістичних доктрин.

Український націоналізм береться проти московського ленінізму - комунізму, як суцільної концепції життя. Він має властивий українській духовості ідейний, світоглядний, політичний та суспільний комплекс вартостей, діаметрально протилежний московський імперіо-шовіністичному. ОУН здійснює ці ідеї не силою діалектичного, відірваного від життєвих процесів нації, розумового процесу, але у власнопідметній всесторонній боротьбі народу проти російського імперіялістичного настигства.

"Київ проти Москви" - це революційне гасло ОУН, символ колосального бою між двома непримиренними до себе протиставними світами ідей і способів життя. Все, що походить з московського людиноненависного, націовбивчого варварського ідеалу знаходить своє абсолютне заперечення в ідейнотворчому, морально-справедливому й національному ідеалі святого Києва. Київ - це зображення світу на основі християнства в боротьбі зі світом воюючого безбожництва дикої Росії: національно-героїчна концепція життя супроти "анонімного молоха" т. за. советь-

ського народу, культ національних традицій супроти ленінського ідеалу нового Вавилону, супроти безоглядної русифікації, плянованого етно-лінгво-геноциду українського народу, ідеал людини-індивіда, як богоподібної істоти, супроти большевицького моделю "гвинтика" у тоталітарній системі. Київ промінє чистим світлом Св. Софії - епіцентру світового героїчного християнства і Церкви в катакомбах, коли Москва - в душогубній темряві закривавлених мільйонами жерт мурах Кремля - страшної тюрми Людини і Нації.

Українська Молоде! Стань лицарем - месником за святий Київ!

Ти мусиш стати авангардом світових сил волі й справедливості!

Поборуй московсько-ленінську окупацію України на всіх відтинках. Організуй волелюбні акції на фабриках і в колгоспах. Колгоспи - це одна з форм московської окупаційної системи. Відмовляйся воювати проти афганських борців за волю, які підняли завзяту, героїчну визвольну боротьбу, щоб вигнати московського агресора зі своїх рідних земель. Шукай союзників серед молоді інших народів. Поширй серед них революційні, національно-визвольні ідеї. Усвідоми їх про те, що грядуща смерть московсько-советської тюрми народів прийде в наслідок одночасних і синхронізованих революційних повстань на тереторіях поневолених Москвою народів. Вимагай встановлення українського змісту в академічних викладах, в університетах на Україні. Плекай власні, українські традиції, бо національні традиції дають могутню силу революціонерам. Плекай українську мову. Співай українські націоналістичні, зокрема повстанські й революційні пісні, як знак протесту проти русифікації Твого народу.

Стань носієм світової революції народів проти всякого імперіялізму, комунізму, гедонізму та шовінізму. Буть Творцем нової дійсности!

Хай живе Українська Національна Революція!

Хай могутніє і перемагає рушійна сила Революції - Організація Українських Націоналістів /ОУН/!

Хай живе Провідник ОУН - д. Ярослав Стецько!

Воля Народам! Воля Людині!

За Українську Самостійну Соборну Державу!

Київ проти Москви!

Осінь 1981 р.

ПРЕЗИДІЯ
ШОСТОГО ВЕЛИКОГО ЗБОРУ
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

-----:-----

ДО ЧЛЕНІВ ЮНАЦЬКОЇ СІТКИ !

Подруги й Друзі,

Цим числом замикаємо 1987 рік та приступаємо до першого року регулярного видання "Бюлетеня Юнацтва ОУН", який дотепер видавалось неперіодично. Зміст цього числа "Бюлетеня" складається із статей, в яких навітлено різні завдання ОУН. Крім цього в "Бюлетені Юнацтва" друкуємо матеріали про важливіші події та річниці в нашому організовому українському житті.

Висилаючи Вам "Бюлетень Юнацтва ОУН", надіємося, що він стане необхідним лучником між Тереновим Проводом Юнацтва і всіми членами юнацької сітки нашого терену, та що він буде корисним унапряму-лючим чинником у нашій діяльності.

Старатимемось, щоб в 1988 році дальше видавати "Бюлетень Юнацтва ОУН" як кварталник, тобто, що три місяці. Редакція буде дуже вдячна за статті і матеріали від Подруг і Друзів нашого терену. Статті можуть бути на різні теми - ідеологічні, політичні чи суспільно-громадські тощо, щоб таким чином поширити зміст нашого "Бюлетеня". /Радимо передавати статті почерез звенового до станичного проводу, а відтак по лінії./

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ.

-----:-----

СКОРОЧЕННЯ

- ВЗ ОУН - Великий Збір Організації Українських Націоналістів.
- ВНПО - Всеукраїнське Національно-політичне Об'єднання.
- ВНР - Весукраїнська Національна Рада.
- ВУЦВК - Всеукраїнський Центральний Виконавчий Комітет.
- ГУДМ - Група Української Державницької Молоді.
- ГУНМ - Група Української Національної Молоді.
- ЗУЗ - Західні Українські Землі.
- ЗУНР - Західня Українська Народня Республіка.
- ЗУНРО - Західньо-Українська Народня Революційна Організація.
- ЗЧ ОУН - Закордонні Частини Організації Українських Націоналістів.
- КГБ - Комітет Государственной Безопасности.
- КЕ ОУН ЗУЗ - Крайова Екзекутива Організації Українських Націоналістів на Західніх Українських Землях.
- КК УВО - Крайова Команда Української Військової Організації.
- КСС - Корпус Січових Стрільців.
- ЛВУ - Ліга Відбудови України.
- ЛУН - Легія Українських Націоналістів.
- МГ - Молода Галичина.
- НВС - Національно-Військовий СОЮЗ.
- НКВД - Народній Комиссариат Внутренних Дел.
- НК УВО - Начальна Колегія Української Військової Організації.
- НПВУ - Народня Партія Визволення України.
- НПС - Націоналістична Пресова Служба.
- НТШ - Наукове Товариство ім. Шевченка.
- НУР - Народня Українська РАДА.

ОДВУ	-	Організація Державного Відродження України.
ОЕ ОУН	-	Окружна Екзекутива Організації Українських Націоналістів.
ОНОКС	-	Організація Національної Оборони "Карпатська Січ"
ОСУЗ	-	Осередні і Східні Українські Землі.
ОУН	-	Організація Українських Націоналістів.
ОУНД	-	Організація Українських Націоналістів Державників.
ПЕ ОУН	-	Повітова Екзекутива Організації Українських Націоналістів.
ПЗУЗ	-	Північно-Західні Українські Землі.
ПУН	-	Провід Українських Націоналістів.
РУН	-	Рух Українських Націоналістів.
СВУ	-	Спілка Визволення України.
СОУН	-	Союз Організацій Українських Націоналістів
СУН	-	Союз Українських Націоналістів.
СУНМ	-	Союз Української Націоналістичної Молоді.
УВО	-	Українська Військова Організація.
УГА	-	Українська Галицька Армія.
УДС	-	Українська Далекосхідня Січ.
УНР	-	Українська Народня Республіка.
УНРЗ	-	Українська Національна Рада Закордоном.
УНЦ	-	Український Національний Центр.
УНО	-	Українське Національне Об'єднання.
УСС	-	Українські Січові Стрільці.
УЦК	-	Український Центральний Комітет.
ЦВКУ	-	Центральний Виконавчий Комітет України.
ЦЕСУС	-	Центральний Союз Українського Студентства.
ФНС	-	Фронт Національної Єдності.

-----+-----

ЗМІСТ

Стор.

1. Звернення Проводу ОУН в 45-ліття постанови УПА і 40-ліття рейду УПА на захід.
3. Листопад.
4. Рейди УПА на захід.
5. Тактика партизанської війни.
8. Постанови в організаційно-кадровій ділянці.
9. Дійсність і легенда.
13. Жінка в листопадовому зриві.
15. На виховні теми.
18. Націоналізм і демократія / Я. Стецько./
19. Боротьба ОУН проти тероризму.
21. Звернення VI ВЗ ОУН до української молоді на Рідних Землях.
25. До членів юнацької сітки!
25. Скорочення.
26. Зміст.

-----+-----

БЮЛЕТЕНЬ Ю.ОУН ПРИЗНАЧЕНИЙ ЛИШЕ ДЛЯ ЧЛЕНІВ Ю.ОУН ТА ОРГАНІЗОВАНИХ
СИМПАТИКІВ ОРГАНІЗАЦІЇ, А НЕ ДЛЯ ШИРШОГО РОЗПОВСЮДЖЕННЯ !

-----+-----